

Stacja VII Drugi Upadek

Przygniata złościwość zła!
Powala kolejny grzech
zepsucia. Otwarte dla grzechu
pierwszy raz drzwi otwierają
się kolejny raz. Na nic
postanowienia, przyrzeczenia
i płonne starania. Zwodzi
zbytnią ufność, iż sam mogę
sobie poradzić na kolejnym
etapie drogi. Brakuje pamięci,
kto wydzwignął mnie
z pierwszego upadku i skąd
przyszła siła uzdrowienia mej
duszy. Stawiania tylko na
siebie przynosi drugi upadek.
To rutyna wykonywanych
czynności pobożnych.
Wydawało mi się, że bez
Twojej łaski mogę utrzymać
się przy życiu. Łudziłem się,
że mogę być bezpieczny.
Utrata czujności
spowodowała letniość
i bylejakość. Droga stawała
się coraz szersza, zamiast
wąskiej ścieżki prowadzącej
do życia. Podnieś mnie
kolejny raz. Niech pamięć ma
będzie wrażliwa, iż tylko
z Ciebie jest moja siła. Co
mam, czego bym od Ciebie
nie otrzymał? Jeśli wstaję,
to nie moja, lecz Twoja
zasługa, iż pozwoliłeś mi
ponownie stanąć do dalszej
drogi.

**Jezu powalony przez nikczemność ludzką zapatrzona się we własne siły –
zmiłuj się nad nami!**